ANUL VII No. 55 (serie nouă)

4 PAGINI — 3 LEI

Marți 7 Ianuarie 1941

Fondator:
AL. GREGORIAN

Inscris sub N-rul 125/1938 la Trib. Ilfov

Sfarmă-piatră

SAPTAMÂNAL DE DOCTRINA ŞI LUPTA ROMANEASCA

...Sau Țara aceasta să fie în adevăr românească, sau nici nu merită să fie!

Mihai Eminescu

REDACȚIA ŞI ADMINISTRAȚIA
Calea Victoriei 63, Scara C.
BUCUREŞTI I.

TELEFOANE:
Redacția 3.20.52; Tipografia 5.89.00

1941, anul biruinții tale Românie!

1940 a fost anul marilor răsturnări şi al marilor rupturi în istoria europeană ş. în însăşi morfologia lumii.

O epocă a murit în acest an şi altă epocă s'a născut din încleştări şi agonii — grandioase tocmai prin dimensiunile tragice şi prin violența cu care ne-au cuprins pe toți în vîrtejul lor irezistibil.

A murit, a murit spectaculos în orchestrația unor deconcertante prăbuşiri cosmice şi cu patos democrația, un ev. Ca zăcutele zăpezi din piscuri de munte sub care se umflă năvalnic puhoaele primăverii. Ca uriaşele, ca distrugătoarele avalanşe care pornesc mugind sub forța înoitoare a naturii către împlinirea inutilă a destinului lor neantic.

Franța dela 1789, liberalismul, tratatele păcii dela Versailles, — un întreg ciclu de istorie europeană nu mai există astăzi în zorii anului 1941. Popoare şi granițe au dispărut sub avalanşă. O lume veche s-a precipitat în haos.

Fatalitate? Poate.

Ignorarea legilor morale şi a simplelor principii de echilibru care se răzbună? Poate.

Oricum, e inutil să mai stăruim elegiac deasupra ruinelor.

Anul 1940 a îngropat cu el un ev — şi atît. Ne vor spune mai clar filosofii şi vor descifra sub perspectiva timpului, vor descifra mai uşor istoricii de mîine misterele acestei catastrofice pasiuni a democrației de a căuta faustic abisul, de a se voi prăvălită în spațiile luciferice din ea însăşi.

1941 începe sub chinuitoarele întrebări care se nasc din confuziile anului mort şi din ruperile echilibrului din noi: care va fi destinul civilizației europene, care va fi noua față a pământulu?

Va fi un an de sbatere dramatică, în care lumea nouă va hamletiza cu craniul evului de ieri în palme între „a fi sau a nu fi"...

Şi vor isbuti să deslege taina aceasta grozavă numai popoarele care îşi vor mai putea găsi identitatea originară şi sensul misiunii lor în evul care se înalță sub trosnetul colindului războinic.

Nu mă interesează, nu vreau să ştiu care vor fi ceilalți supraviețuitori ai acestei unice confruntări cu destinul.

Mă chinue numai viitorul Nației mele. Mă arde numai visul Generalului. Şi vreau, vreau cu disperare biruința acestei patetice Romînii Legionare, care vine de sub lespedea morții cu coasta împunsă de chiar magii care trebuiau s'o reveleze şi care au vrut s'o piardă.

Europa? Da. Dar vreau acest lucru absurd: vreau mai întîiu şi — dacă se poate — numai salvarea ta, Țară frîntă pe roata tututror strîmbătăților lumii.

AL. GREGORIAN

I Ian. 1941, Babele-Bucegi.

PE-AICI

de Perre Paulescu

Pe-aici pe locul ăsta ca un plai
Pe care îl lăsăm la venetici
Suspină cneji şi voevozi şi crai
Şi freamătă frunți vechi de mucenici.

Dorm crăişori în lanuri verzi de grâu
Şi plâng vlădicii prin râpe şi hoduni;
Curg lacrămile — Ardealului — părâu
Pe sfinte mădulare de străbuni.

Ce crud destin avem de răsplătit;
Cum tremură gorunii şi arțarii
Şi Iancu'n munți din nou a 'nebuni:
Că iar vuiră peste noi Maghiarii

Nu-i brazdă de pământ şi nu e glie
Să nu-şi ridice coase şi baltage'
Suntem nemernici, vrednici de robi
Că oastea țării mele se retrage.

Priveşte drumul ăsta scris în veac
E odrăslit de umblet de profeți:
De natul tot, de fiecare dac
Ce-au încrustat pe-aici Letopiseți.

Pe-aici, pe-aici ne-au iobăgit magnați
Şi ne-au fost tras pe roată 'n furia mare,
Dar tot pe-aici, să ştiți şi voi magnați
S'o revărsa imensa răzbunare.

Drama unui bilanț

Anul care a trecut, 1940 românesc, nu se va uita multă vreme. N'a fost o simplă unitate de măsură, cronometrând vecia ca să fie înghițit de neant, cu fiecare zi consumată, cu fiecare filă ruptă din calendarul fragilei lui durate

Acest 1940 este unul din anii aceia decisivi, de care istoria va ține socoteală.

Biografia lui 1940 este simplă, dar sguduitoare şi dramatică. A debutat cu geruri şi nămeți, iar comunicatele armatelor din vest anunțau laconic: nimic nou pe fronturi sau restrânsă activitate de patrule. Calendarul european se desfăşură la fel de anost până în ziua când — nici nu răsărise bine iarba — se deslănțue campania din Nord. Nici nu amuțiseră de tot fiordurile, când urgia motoarelor germane se năpusteşte peste Țările de Jos, curge deasupra Franței, smulgând victoriei cea mai serioasă promisiune. Dar nu acest an interesează acum.

Sorții lui 1940, în spațiul românesc, au fost şi mai hotăritori. A început sub zodia celei mai copleşitoare minciuni. Soldații degerau pe zonă, cu acelaş patriotism organic ca în totdeauna.

Dar euforia aceasta molcum patriotică n'a putut ține mult. Au fost deajuns primele tancuri sovietice dela 27 Iunie, ca să se vadă cât de adâncă şi vastă, cât de sinistră şi catastrofală a fost minciuna.

Partidul Națiunii, în frunte cu impudica prezență a lui Urdăreanu, a fost cea mai groasnică pălmuire ce se putea aduce acestui neam răbdător şi vegetarea până la minimalitate.

Ce-a urmat, se ştie prea bine. Sunt proaspete încă în mintea tuturor lăvile acelea infernale de coşmar, de scârbă totală, de zădărnicie. Ori vechiul regim, care se întreținea tocmai din exaltarea fățarnică a imaginei rotunde a patriei, nu se mai putea crampona de caricatura ei. Din durerea unanimă a hotarelor, din munții de suferință şi iubire ai legionarilor, din tragica umanitate ferecată în adâncuri sau dăruită morții, a izbucnit mişcarea dela 3 Septembrie, în frunte cu generalul Antonescu, Statul național legionar dela 6 Septembrie.

Toată drama românească, veche de două decade, s'a consumat abia în câteva luni: sfârşitul lui Iunie şi începutul lui Septembrie. Nici nu era nevoie de mai multă vreme. Fundamental fals, fără adeziunea profundă a maselor, vechiul regim era iremediabil compromis, având în vedere conjunctura politică europeană şi desfăşurarea inevitabilă a evenimentelor. In alte condițiuni istorice, de calm şi seninătate, poate că vechiul regim ar fi isbutit să dăinuie mai multă vreme, bizuindu-se pe cunoscutele lui instrumente de conrupție şi teroare. Dar soarta n'a vrut să fie aşa. Sunt forme de viață, stări politice şi morale, predestinate unui implacabil anonimat, pe care istoria le refuză cu îndărătnicie. Şi Frontul Renaşterii Naționale, acest oribil summum de confuzie şi non-sensuri, cu o ideologie hibridă şi țeluri vagi şi neconsistente şi Partidul Națiunii, acest vid imens, ca un eşafodaj al neantului, n'au fost decât cele din urmă svârcoliri organice ale regimului care trebuia să-şi dea duhul. Este efortul într'adevăr patetic de a se agăța de viață al unei lumi naufragiate. Ultimile luni, după răpirea Basarabiei şi Bucovinei, au fost luni de comă. Scadența se apropia, tot mai evidentă, cu teribila ei sentință fatidică.

Revoluția legionară dela 6 Septembrie este actul cel mai important din istoria României, dela sfârşitul epocei voevodale încoace. Dincolo de spiritualitatea ei înaltă, care depăşeşte cu mult tot ceace dorul uman de puritate şi desăvârşire a întruchipat mai deplin până în vremile noastre, Legiunea împrumută României perspective politice juste şi fireşti. Tot ce era anormal şi fals în viața politică românească, tot ce reprezenta şi întreținea o somptuoasă suprastructură parazitară, este înlocuit dintr'odată printr'un puternic act revoluționar, care nu este numai epilogul unui conflict şi nu înseamnă numai o totală răsturnare de valori, ci reprezintă adevărata faptă de creație, de adâncă naştere românească.

Politic, intuind legile actualității europene, suntem integrați în regimul Axei şi în structura pactului tripartit, iar moral, participăm la acelaş ritm plenar şi eroic de viață, care constitue stilul superior al statelor totalitare.

Acesta este bilanțul dramatic al lui 1940, în ordinea concretă şi imediată a lucrurilor, se resimt încă urmările dezastrului politic şi social pe care l-am suferit. In acelaş timp, respirând aerul tare al unui nou climat spiritual şi politic, se afirmă ca tot mai închegată şi mai unanimă conştiință națională. Este destul ca să putem înfrunta cu încredere tare anii plini de taină care vor veni, pe zarea cărora se proiectează nădejdile noastre de aur.

Horia Nițulescu

Unire!

La asaltul disperat al vrăjmaşilor coalizați, nu e decât un singur răspuns: front solidar al tuturor naționaliştilor curați şi sinceri de sub toate steagurile țării acesteia mutilate.

Cerem unire!

Duşmanul lucrează neiertător.

Numai Unirea noastră puternică îl poate răpune.

Deaceea Generalul — şi prin rostul lui ne avertizează însuşi Destinul românesc! — ne vrea uniți, uniți, uniți.

Trăiască Generalul Antonescu!
Trăiască România legionară!
Trăiască Unirea românească!

SFARMA PIATRA

CUVINTE DE VEAC NOU

După o veche şi universală tradiție a conducătorilor de popoare, de a vorbi cu țara în pragul fiecărui început de an, în altfel decât la celelalte soroace, d. general Ion Antonescu şi Horia Sima au grăit către țară şi către legionari.

Dincolo de frazele tipic ocazionale, colorate în optimismul necesar, Conducătorul Statului şi Comandantul Mişcării legionare au rostit cuvinte care inaugurează un alt stil al relațiilor dintre căpetenii şi conduşi: un grai firesc, dela inimă la inimă, formulând, exprimând şi comunicând o emoție care aparține aceluiaş suflet, identică şi unanimă.

Amândoi, — ostaşul cărunt şi ager ca o spadă cruciată şi tânărul incandescent de elanuri şi de şoimeşti înălțimi, — au proclamat, cu aceaşi solemnă bucurie românească, evenimentul despicător de veac al biruinței legionare, care va eterniza în istorie anul dramatic ce s'a încheiat.

Şi unul şi celălalt au arătat țării şi legionarilor copleşitoarea sarcină ce apasă umerii tuturora de a rezidi România într'o nemai ajunsă splendoare — Generalul şi Horia Sima, într'o egală transfigurare, s'au făcut binevestitorii biruințelor de mâine.

România a suferit o teribilă înfrângere, în trupul ei, în pământul sfâşiat de ura vrăşmaşilor. România are, prin istoria grandorii ei voevodale, tezaurul de baladă al trecutului, iar prin marea certitudine spirituală şi politică a Legiunii, promisiunea generoasă a viitorului.

Dincolo de prăpastia de urgie în care ne sbatem acum se înalță tărâmul minunat în care creşte viața adevărată de plenitudine şi măreție ce ne-a fost făgăduită prin piroanele răstignirilor legionare şi la care trebuie să ajungem. Ne vom ridica până acolo şi nu vom înceățeni în împărăteasca vrednicie, numai dacă fiecare din noi va fi ars pe dinlăuntru de poruncile de foc veşnic ale Patriei, aşa fel ca întreaga țară să fie o imensă comunitate de iubire şi de muncă, în cuptoarele căreia să se topească tot ce e sgură nevrednică, ură şi mişelie.

Nu ne putem afirma în conştiința Europei de mâine decât în ipostaza unei indestructibile solidarități prin muncă şi virtute, printr'o disciplină de cremene în fața comandantului unic, printr'o unire granitică față de tot ceeace ar voi să despartă şi împartă.

Generația tânăra legionară va umple cu clocotul ei de energie spațiul de viață al românismului. Nicăeri n'are să se teamă de iureşul tineretului. Ticăloşii şi laşii, cari sub pretext că-şi simt primejduită viața şi arginții se ascund în vizuina egoismului lor meschin refuzând să ia parte la orice faptă de zidire, vor fi excluşi dela sân, din rândurile drepte ale țării luptătoare.

Sub prounca veşnică a Căpitanului, Generalul Antonescu şi Horia Sima au rostit legile de viață şi de moarte ale neamului acesta, care şi-a început marşul triumfal în istorie.

SF. PIATRA

Marea umilință a Intrupării lui Hristos

Vigurosul şi constructivul filosof român, Lucian Blaga, aseamănă acest învolburat şi frământat veac XX, cu perioada elenistă din preajma Intrupării lui Hristos.

Atunci, datorită vastei împărății romane, în cadrul căreia granițele grupelor etnice erau desființate, ideile religioase şi filosofice numai întâlneau piedici, fiind purtate dela Răsărit la Apus şi din Nord la Sud cu mare uşurință, prin mijlocirea limbii elene. Inalta cultură elenică punea stăpânire pe spiritul disciplinat roman, iar misterele şi cultele orientale pătrundeau în Roma prin marile căi imperiale.

Sistemele filosofice elene, puternic închegate, încep să fructifice în vastitatea imperiului roman. Iar Biblia, în urma traducerii „celor 70" circulă printre evreii împrăştiați în întregul imperiu şi goimii iau cunoştință de ea. In forul cultural alexandrin se interpretează şi se împrăştie conținutul ei.

Toate acestea se petreceau pe plan spiritual.

Pe plan moral, tot ceeace era decadențat, se săvârşise. Imoralitatea era afişată ca lucru obicinuit şi admisibil, necinstea numai turbura Roma, iar cele şapte coline ale Romei nu se mai săturau de plăcerile şi aurul care se revărsau zilnic din întinsa împărăție.

Decadenta pătrunsese aşa de profund, în cât spiritele de elită cereau ceva nou: numai credeau în zei, în auguri, în misteriile care începuse să-şi ridice voalurile, descoperindu-şi imoralitățile. Tot ceea ce putuse să ofere vremelnic, pământescul, fusese încercat. Sufletele lor turburate tindeau spre alte zări, cerând o îndurare, o descoperire, o reînoire

Şi în mijlocul acestei totale frământări. se despică cerul, se opreşte steaua deasupra umilitei iesle betleemice, cântă îngerii, se închină păstorii şi craii Răsăritului: e *plinirea vremii* cea făgăduită, e marea bucurie cosmică pentru venirea în lumea pământeană a Fiului Cerurilor, a lui Mesia.

Cine ar fi putut bănui, că din umilita iesle betleemică, va porni cea mai mare, revoluție în omenire! Revoluția spiritului, a eternității, a dumnezeirii, pentru reînoirea lumii, pentru reînoirea vieții pământene. punând-o în concordanță cu viața eternă, cu viața de dincolo de zare.

E pentru prima dată când lumea e cutremurată în vremelnicia ei, arătându-i-se că nu aceasta e fundamentala trăire umană. Fiindcă lumea veche trăia numai pe pământ, temându-se de cer. Acum s'a luminat cerul de care se temea marea împărăție romană. In el nu mai stau nici Zeus, nici Jupiter, nici Marte, nici fiii şi nepoții plini de deşărtăciuni ai zeilor, ci e duhul lui Dumnezeu cel drept şi milostiv care s'a îndurat de umanitate şi i-a trimis Mântuitor.

Sforțările mari ale umanității de a cunoaşte tainele cereşti în

Pr. Sandu Tudor

(Continuare în pag. III-a)

ȚARĂ

de ARON COTRUȘ

nite-i !..
arși de soare, aspri, 'ndrăsneți,
crainici iuți ai unei noui vieți..

ca printre fulgere, prin furtuni, pe sub grindini,
vin voinicește de pretutindeni:
pădure mișcătoare de goruni nebuni,
oaste făcătoare de minuni,
cu vrere năprasnică, vie
de atotputernicie..

feți frumoși ai unui nou noroc,
cresc sprinteni, s'oțelesc, se răscoc,
sub ceruri de plumb și de foc..

în foamea-i de faptă și infinit,
țara cu trup tâlhărit,
cu inimă arsă, —
dârză, mănoasă-i revarsă:
puhoi spre 'mpotriviri,
peste porunci de sbiri,
spre încleștări ce l-adastă
pe cea mai înaltă creastă..

rupți de străbuni, de părinți, —
cu vreri, cu pași fierbinți
calcă prin timp, biruindu-l
cu truda, cu'ndrăsneala, cu jindul..

sub pașii lor iuți de avangarde,
piatra, pulberea scapără, arde
și drumuri de foc se rup, împărătește,
spre un aspru destin ce se împlinește..

tabere cresc, — veacul să-l clatine,
peste tângueli împietrite în datine..
tabere cresc — vaste cetăți,
peste gemete și strâmbătăți,
peste schilave răsmerițe de altădăți,
peste 'ntinderi de plecate capete,
peste putrede robiri ce 'ncep să scapete..

prin ierburi ca de cuc,
tabere, puterea năprasnică, duc,
și-o duc,
pe muntele învins, despicat,
pe care-l calcă, neîncetat,
mers apăsat,
mers încruntat
de opincă năzdrăvană și bocanc ferecat..

fruntea se'nfrățește cu palma..
flăcăi de bronz, în arșiți, deavalma
țâșnesc, în cete, cu sirg neînfrânt,
ca din fund de pământ,
ca din piatră,
spre-o nouă, veșnică vatră..

le simți dârjenia, din ochi, din falcă,
din felul cum calcă..
din patima lor aspră și idolatră,
din pumnii de piatră..
din foamea lor grea
de cer și de mâine..
din mersul lor: roib fără frâne
spre un uriaș altceva..

sprintene sape
și târnăcoape
schimbă trândave albii de ape..
le 'năbușe răsmerița ce crește — potop..
le vindecă mersul zănatic și șchiop..
pe urme de bălți cu ape schiloade,
slobodă, glia fierbinte dă roade..

ca 'n basm, biserici cresc
din vis tineresc..
sună altfel, prin veac,
toaca peste satul sărac..
sună,
răsună-n furtună
ca o goarnă nebună,
mereu,
peste inima neamului meu,
peste zilele neamului meu..

cu foame de lup
drumuri noui rup,
adânc, pân' departe,
peste stâncile moarte..

meșteri,
în repezi, năvalnice creșteri..
ținte —
dincolo de zarea ce minte,
dincolo de bâlci și cuvinte..

nu-i furtună nebună,
nu-i ploae de foc,
să-i oprească pe loc..
să-i oprească pe loc..

dârjenie fără 'nfrângeri
de flăcăi îngeri,
gata să treacă, așa la noroc,
prin gloanțe, prin apă, prin foc,
să mute munte după munte,

s'aprindă, să treacă în frunte,
să 'nfrunte —
răsmerițe crunte
și amorse..
aceleași porniri îi adună:
oaste de gând și furtună,
cu flintele, gata 'ncărcate,
pentru canoane vechi și strâmbate..
cu [illegible],
[illegible] și [illegible],
din care țâșnește și crește 'ndrăzneață —
o nouă viață..
când, într'o zi,
împărătește va răsplăti

nemărginita lor învolburare,
vrerea și dârjenia lor fără hotare:
stâncile ce azi pașii li-i rod,
împărățiile de nisip și de glod,
ca mâine da-vor rod..

pașilor semeți, în glia grea,
urme fierbinți vor lăsa,
urme de foc vor lăsa,
drumuri năprasnice de mergere vie

spre slavă și 'mpărăție..
din mulțimile oarbe unu s'alege..

gândul lui: rege..
vorba lui: lege..
vrerea-i: platoșe de nebiruit..
pasul lui: cutremur de pământ:
veacuri, sub trăsnete, în sbatere grea,
îi zice cum vrea,

îl botează cum vrea..
la masa de lucru adună:
azurul văzduhului lângă furtună
și lângă o inimă mai bună ca o pâine: —
cruzimi de tigru, auzuri de câine..

noua lui limbă
fața țării o schimbă:
grâul crește mai plin din glia săracă,
fetele se fac mai frumoase, să-i placă,
flăcăii, pentru el,
se'mbracă 'n mușchi mai tari ca de oțel..
pentru o rază din privirea-i, ruptă,
oricine-i gata, pentru el, să cadă 'n luptă..
bătrânii sătui de viață, ar vrea să mai trăiască
să stea DREPȚI la vorba lui împărătească..

pușca, tunul, tancul, cu botul în țină
i se închină..
pace-i mai pace, războiul — mai crunt..
pentru el sunt toate așa cum sunt..
ochii lui cu mii de uitături deodată
străfulgeră și scoală în picioare țara toată..

se nărue tot ce-i putred și rău
sub furtunile destinului tău,
pentru tot ce prin timp va rămâne, —
țară cu altă față,
țară ce crești îndrăzneață
peste glod, peste ceață,
peste azi,
peste mâine,
peste marea nesfârșită de capete,
ca un soare ce n'o să mai scapete..

îndrăsneți
de alte 'ndrăsneli..
supuși rebeli,
crâncen biciuiți de sârg și fierbințeli,
beți
de alte povești,
cu vreri ca pentru mii de vieți,
cruzi pân'la uitare de sine,
pentru un îndărătnic pas spre mai bine, —
vom alege, vom bate mereu,
drumul cel mai lung și mai greu,
pân' ce om simți că opinca răbdării se crapă,
pân' ce om vedea că urmele'n veac și le sapă
cu opinca la fel,
bocancul nostru putred, rebel..
pân' ce 'ntr'o zi,
spre zările acelui țel,
se creștete ai s'o topi,
de zăduful bătăliilor, — casca de oțel..

ieri: — stârv..
mâine: — sângerări pe munții aspri până 'n vârf
fără sudălmi, fără scrâșniri din dinți,
cu genunchi de fier, cu tălpi fierbinți..

pentru fâșiile de trup, rămase'n colții știrbi și goi
ai stâncilor pe care crâncen le-am învins,
nu ne-om uita, cu ochii făr' de nădejde, înapoi,
n'om îngălbeni, înspăimântați de necuprins..

cu privire aspră, caldă, îndrăzneață,
vom privi prăpăstiile în față..
și pe marginile lor poate ne-om clădi
din ceață și din treceri iuți de vijelii..

în fiecare nouă dimineață,
fi-va mai aspră și mai semeață,
foamea fierbinte
de-a răsbate 'nainte
spre piscul cel mai ascuțit, mai nins,
pe care încă pas de om nu l'a atins..

în trăiri tot mai aprinse, tot mai vii,
zi după zi,
vom stăpâni din nou, din nou vom cuceri,
— în împotrivirile ce hârâe și latră —
cu vrere sălbatică, oarbă:
fir de iarbă după fir de iarbă
și piatră după piatră..

a sorții poruncă
mantaua de flăcări pe umeri mi-aruncă..
spintecă veacul — flamură ruptă —
năprasnicu-mi chiot de luptă..

crâncene pofte mă pradă, mă surpă..
când peste anii-mi încovoi și netrebnici, într'o zi,
m'oiu potoli,
m'oiu prăbuși —
[illegible] vrea să-mi împietrească pe pupă..
te-oiu cânta, te-am cântat,
prin veacul de furtuni spintecat, —
pas de bocanc ferecat
în piatră lăsat, tăiat,

pe unde am călcat,
pe unde ai călcat !..

în arșița de amiazi
crește aspru MAINE peste AZI
și peste MAINE:
drumul de furtuni ce ne rămâne..

pași uzi..
de abia i-auzi..
mii de spinări, de tălpi, pe schele..
și cutezanțe, pe căi fără număr..
cot la cot
cu oțelul lor tot,
cu cerul pe umăr,
trec, în marș zdrobitor,
cu veacul aprins sub picior:
oaste năprasnică, sprinteană, verde,
ce nici o bătălie nu pierde..

. . . .

ce neguțători de gând mișelnic
și de vorbe rele,
hulit-au visul furtunos al patriei mele ? !..

își uită de pâine, de apă,
de truda ce inima și palma ți-o crapă..
vrerea flămândă, nebună, ce-i mână
și răgaz nu le lasă,
li-e singura stăpână
și'mpărăteasă..

milioane de pași din genunchi de oțel
samănă la fel,
cu dărnicie după el,
prin timp ca printr'o verde iarbă 'naltă,
oricare din acești vremelnici inși,
solari și neînvinși,
ce cresc zburdând pe șes, pe munte, izolată..

pentru orice streașină valahă — nouă ori străveche, —
unde-i pasărea măiastră: vorba fără de pereche, —
poduri să ne-arunce peste vreme, peste zare,
peste prăpastia cea mai mare ? !

unde-i pasul mândru și buiac,
drum să bată într'o zi ca 'ntr'un veac, —
într'un sălbatic salt
spre 'nalt,
să răsbune dintr'odată, mersul nou de foc,
atâtea și atâtea șovăieli și putreziri pe loc ? !

sus frunțile, cosași uriași !..
coasele 'n zădufurile ce ne răscoc,
să pară, pe cer, curcubee de foc..

străfulgeră, ciocan !..
izbește, târnăcop !..
flacări să 'ngrop,
să desgrop,
sămânță de foc,
de foc și noroc..
din orice grăunte
să crească — un munte..

izbește năprasnic piatra mișea,
scântei să țâșnească din ea,
fulger să ne fie, soare ori stea,
pentru truda cea mai grea..

flăcăi dârji, pe brânci,
drum spintecă 'n stânci
către cea mai bună, mai izbăvitoare pâine:
către ziua de mâine..

pumnii se desfac, se închid fierbinte —
frunze roșii pe unealta ce nu minte..
crește în ei, se frământă mereu:
soarta năprasnică a neamului meu..

pași.. pași..
sprinteni, mărunți, uriași..
pași adunați, împletiți într'o zi,
ca'n ajunul unor crunte bătălii,
într'un lunatic marș, nebun, apăsat,
spre zări sub care încă nimeni n'a călcat..

de-o fi fulgerat să scapăt,
printre chemări de goarne,
mâine-poimâine, —
cine-o rămâne,

pușca s'o joace,
cazmaua s'o 'ntoarne ? !..
cine va duce dornic, fierbinte,
peste zări înainte,
dârz, dacicul drum până la capăt ? !..

Latră cazmale deavalma..
tresaltă inima, sângeră palma..

trudă mută, trează, surdă,
în temelii de lumi ce se'nsurdă..
un veac putred se'neacă, se clatină..
truda preschimbă-se 'n lege, în datină..

'nainte !..
'nainte !..
vrerea înțeapă brațul fierbinte..

pentru primejdii noui, bocancii vechi mi-i ferec..
crește peste mine, peste timp și 'ntunerec,
sub fulgere — un MAINE feeric..
[illegible],
poduri,
[illegible]

cresc [illegible] din tinere mâini,
în ziua ca'n lungi săptămâni..

țara a cui e ? !
timpul al cui e ? !..
cine ne bate brațele 'n cue ? !..

'nainte !
'nainte !..
trece fierbinte..
cade, se scoală și aleargă spre faptă,
calea cea dreaptă..

brânca se strânge brusc ca pe-o pușcă,
pe unealta ce se smulge și mușcă..

zi de zi,
săptămâni,
an lung după an,
ne'nfrântă se sbate, sporește, asudă,
cu milioane de genunchi și de mâni,
cu milioane de mușchi și plămâni:
truda caldă,
izbânda zăludă

cu 'ndărătnicie făr' de hotare,
bate mai aspru, mai tare,
bate ciocan năzdrăvan,
din graniță 'n graniță să se audă,
țara uimită să te audă !..

vârtos, voinicește,
izbește,
izbește, ciocan năzdrăvan,
piatra să geamă, să se 'nspăimânte,
fierul să 'mpreaște flacări, să cânte
izbânzile muncii ne'nfrânte !..

punți peste munți,
pod lângă pod,
peste ape ce rod..
dârz, drumuri desnod,
prin piatră, prin glod, —
pentru norocu-ți, năvalnic norod !..

peste gropi de trufași arândași,
peste gropi de tâlhari cămătari, —
plugule, tot mai aspru să ari,
petec pustiu să nu lași,
bruș nezdrobit să nu lași !..
peste mișelnice morminte de hoți,
de hoți și netoți,
ară adânc, adânc cât doar poți !..

căci e pe drum,
un plugar cum altul nu-i să-l semene..
după-al cărui pas ogor sălbatic n'o rămâne..
plugarul năzdrăvan ce va ara prin foc și scrum,
cu pas de fulger, cu brațe de cremene..
plugarul-împărat, de mâine..

pâine ca de piatră..
lenea străveche 'i latră..
strigoi fără nume și vatră,
din scârnava lor șatră,
îl hulesc, îl latră..

pentru drumuri noui ce'n stânci se rup,
uită-ți foamea de lup !..
uită-ți de tine, trup !..

pentru ale zilei de mâine cântece —
uitați-vă foamea sălbatică, — pântece !..

strânge-te 'n trăiri tot mai iuți, tot mai vii,
năprasnică sete de-a stăpâni !..
nestăvilită năvală
de vrere imperială !..

pași de sudoare uzi..
prin pulberea clipei îi auzi..

ciocanul cântă
în pulpa stâncii când se împlântă..
latră cazmale deavalma..
plouă fruntea, sângeră palma..

veacul călit, frământat,
ști-va pe unde am călcat..
țara, peste vremi, aduce-și-va aminte
de urma noastră fierbinte..

nu-i lege, nu-i fărădelege
gândul la ochi de acum să ni-l mai lege..
nu-i furtună aspră să ne'ntoarcă 'n gât
vorbele ce 'n noi despicat-au atât..

ca un lunatic orb, pe-un flaut,
prin beznele mele, te caut,
te caut:
cuvânt fără seamăn, între cuvintele multe,
când te-oiu urla, — dumnezeiască pradă, —
țara toată în genunchi să cadă
și, cu pumnul pe armă, să te asculte..

timpul al cui e ?
al cui e ?
cine ne bate brațele 'n cue ?
ce ne'nșela, neghiob [illegible],
putea-ne-ar vreodată, opri iar pe loc:
pași de foc,
gândul de foc ? !..

vremea uriașe, izbăvitoare biserică,
de lut și șovăieli își desferică..
din aceleași străvechi, [illegible] cuvinte, —
sprinteană,
nouă,
fierbinte,
îi îmbrâncește 'nainte —
o altă limbă..
țara se șterge la ochi și pașii și-i schimbă..

Arad, 1935.

Intâlnirea Mareşal Prezan General Băgulescu

Intâlnirile dintre Eroi au o grandoare şi un patetism care copleşesc întotdeauna. Ele evocă îndărătnicii dramatice şi confruntă piscuri de istorie peste care se arcuesc străfulgerări de voinţă şi de geniu. In acolada lor se îmbrăţişează peste spaţii şi peste timp gloria şi vrerile unui neam întreg, toate frenezile baladice ale legendelor care-şi cer Destinului împliniri definitive de foc şi de sânge.

Un moment al întâlnirii Mareşal Prezan - General Băgulescu

Fericit neamul care-şi vede Eroii adunându-se în presimţirea crâncenă a furtunilor!

Un asemenea mare moment Ţara noastră l-a trăit plenar şi discret, cum se trăesc marile comuniţiuni, în ziua Anului Nou.

Generalul Băgulescu, spărgătorul de fronturi şi vulcanicul comandant al biruitorilor de eri, şi-a adunat statul major şi a mers la început de an într'un pelerinaj al onoarei acasă la Mareşalul Prezan, la acest bătrân Atlas al României Mari, care s'a retras în linişti de schivnic întristat de prăbuşirea graniţelor ctitorite de el şi refuzând să [illegible] conturul ciopârţit şi jalnic al Ţării de astăzi.

Sub steagurile veterane şi învăluiţi în oţelele privirilor celor cari le-au ascultat comanda pe front, cei doi bravi cavaleri ai Ordinului Mihai Viteazu s'au îmbrăţişat şi şi-au urat un an mai bun, mai drept, mai înalt. Dar urarea cea mai scumpă inimii lor îndurerate cei doi Eroi nu au încredinţat-o vorbelor. Şi-au schimbat-o numai în viscolul privirilor şi în gândurile lor grele ca schijele care au şuerat în clipa aceea peste rănile sângerânde ale graniţelor strâmtate şi strâmbe.

Mareşalul Prezan mângâind apoi sclipirile albastre ale crucii de pe pieptul tânărului General Băgulescu a adăogat: „Mi-aţi urat mulţi ani! Cât voi mai trăi nu mă interesează. DAR NU VREAU SA MOR INTR'O ROMANIE MICA".

Ce cadenţe imnice pot tălmăci în muzici furtunile care s'au abătut în pieptul şi în tâmpla sărutată de fulgere a marelui soldat când el a pronunţat aceste vorbe înfruntătoare de destin? Ce geniu artistic poate închipui mai frumos o scenă de legendă în care bătrânul căpitan de oaste, simţindu-se iarăşi în bivuac de front, somează moartea să-l aştepte până la rotunjirea visului său din urmă, între camarazi?

Fericită, fericită Ţara ai cărei Eroi refuză să moară altfel decât cu imaginea ei întreagă sub pleoape!

FRANŢA

Incontestabil, iubim pe francezi. Vorbim franţuzeşte şi cetim la fel. Călătorim de predilecţie în Franţa şi le cercetăm universităţile.

Instituţiile noastre de învăţământ sunt organizate după modelul francez. Mai mult: învăţăm să cunoaştem istoria lumii în funcţie de istoria Franţei. Aşa era pe vremea mea, — aşa e acum. De aceea şi simţim cu francezii. Aşa de mult, încât adesea simţim ca Francezii.

Nae Ionescu
„Roza vânturilor".

Intr'o epocă în care a fi francofob sau a nu fi francofil echivala cu a fi trădător, Nae Ionescu a fost poate singurul care nu s'a sfiit să spună adevărul asupra raporturilor noastre cu Franţa. Nu însă despre raporturile noastre cu Franţa, vreau să vorbesc. Nu e locul şi nici n'ar fi prea delicat. Pornesc însă de la o frază a lui Nae Ionescu: iubim pe francezi... adesea simţim ca francezii. Deci în idolatria noastră pentru tot ce venea de pe malurile Senei, tot ne-am ales cu ceva: am ajuns să simţim ca francezii, — deşi ei nu s'au străduit niciodată să ne înţeleagă pe noi. Ba dimpotrivă.

Intru în casa ta împodobită de gânduri, CARTURARULE, ca să îţi poţi da seama că tăcuta ta suferinţă şi îndârjita ta aşteptare nu sunt fără izbăvire. Că apostolatul tău la şcoală, la altare, în dregătorii, nu este o risipă de faptă necântărită, neînţeleasă. Că pe gândurile şi sufletul tău se reazimă toată încrederea noastră, toată puterea noastră de îndrumare şi de creaţiune.

GENERALUL

Imi amintesc de un articol tragic al lui Emil Cioran, asupra Franţei şi a Germaniei. Şi Emil Cioran era român, deci şi el simţea *cu* Francezii — era o moştenire recentă a înaintaşilor. Cu atât mai tragică şi mai iremediabilă i se părea genuna care despărţea Franţa culcată pe laurii gloriilor unei victorii ce nu-i aparţineau, faţă de dârzenia disperată a Germaniei care *voia* să învingă totul şi care a învins.

Aceasta ne aminteşte admirabilele versuri ale lui Verlaine:

„Je suis l'Empire à la fin de la décadence
Qui regarde passer les grands Barbares blancs
En composant des acrostiches indolents
D'un style d'or où la languer du soleil danse...

Cauzele acestei indolenţe a marelui imperiu leneş care compune acrostichuri privind cu nepăsare valurile barbarilor blonzi trecându-i pe dinainte, sunt multiple. Nu ne vom ocupa acum de ele.

Să nu uităm că eram pe pragul anarhiei şi al ocupaţiei străine şi că am străbătut o revoluţie.

N'am sacrificat nici onoarea, nici liniştea şi nici viitorul Neamului. Atâta pot să vă spun. Cine este Român şi om, mă poate înţelege.

GENERALUL

Cert e că aceste cauze au dus la catastrofa din Iunie 1940. Căci e un lucru cert, că aceasta evoacă pe Odoacru detronându-l pe micul Romulus August. In Iunie 1940, Franţa a fost învinsă şi oricât s'a arătat învingătorul de mărinimos, aceasta înseamnă ceva.

Chestiunea pasionantă care ne-o punem este: ce se va întâmpla cu Franţa în viitor? Şi mai ales care va fi noua structură etică, politică şi ideologică a viitorului stat francez?

Prin căderea guvernului meticulului Reynaud, cârma statului a luat-o bătrânul mareşal Pétain. Acesta din fotoliul său prezidenţial a anunţat lumii şi poporului francez că noul stat se va baza pe educaţia tinerimei şi pe cultul familiei. Până aici nimic de spus, dar aceasta ne reaminteşte de burlescul partid Tătărăscu — pe care voia să-l opună (sic!) Gărzii de fer — şi care avea ca principii, colonizarea frontierelor, apărarea pasivă şi organizarea membrilor partidului în arcăşii.

Intenţia noastră nu e să ridiculizăm Franţa, ci din contră privim cu seriozitate viitorul ei — şi tocmai de aceea principiile guvernului Pétain nu ni se par salutare.

Dar oare Franţa nu posedă un tineret liber şi conştient? E nevoe ca acest tineret să fie cultivat de guvernul ţării ca pepinieră de viitori oameni politici?

Soarta acestui tineret e aceea care ne îndurerează. E drept că din România armonioasă ca o medalie, vitregia soartei ne-a lăsat o ţară chinuită ca formă geografică.

Dar acest rudiment de ţară nu l-ai da nici pe zece Franţe la un loc—cu toată tradiţia şi cultura ei. Căci ce destin poate fi mai tragic, decât să fii un tineret fără suflet.

Cum poate lua Franţa loc în concernul noii Europe, în forma de azi? Oare să fie Rinul atât de adânc şi Alpii atât de înalţi, încât să nu fi străbătut nici o rază din Germania Führerului şi Italia Ducelui? Deocamdată aceasta e o întrebare chinuitor de tragică.

Şi mai e ceva: dreapta franceză. In Franţa iudaizată şi democrată a existat o dreaptă.

Mai întâi exista Colonelul La Rocque. O formulă glăsuia: La Roque c'est la France!

La Rocque a fost însă implicat într'un proces penibil de excrocherie. Şi La Rocque n'a apărut nici acum când Franţa ar avea nevoe de un La Rocque, dar un La Rocque care să fie într'adevăr Franţa.

Apoi este Maurras. Eternul Maurras, discipol al lui Mistral, frate de cruce cu Leon Daudet,

Uniţi-vă, Români în credinţă, în iubire şi muncă.
Uniţi-vă, din toate colţurile sfăşiate ale Neamului, din toate casele, ca să ducem mai departe străduinţa strămoşilor şi viitorul copiilor noştri.
Cum suntem strâns uniţi într'un Dumnezeu, să fim strâns uniţi într'o Ţară.
Inţelegeţi că de aceea ne-am pierdut graniţele şi drepturile şi onoarea, fiindcă n'am ştiut să ne unim la vreme şi să ne îndreptăm unii pe alţii.

GENERALUL

conducător al felibrilor, al camelotilor Regelui şi pontif al lui „Action Française". Din nefericire Maurras nu reprezintă Franţa. El reprezintă însorita Provence. Visul său e să contemple reflectarea cerului provencial în l'étang de Berre, şi să ştie la Paris un rege pe tronul Franţei. Căci tot ce face Maurras pentru contele de Paris, e numai în vederea eliberării însoritei sale Provence.

Şi Maurras e sfâşietor de bătrân. El simte că timpul său a trecut şi că locul său e mai degrabă alături de acea sveltă coloană a Propyleei pe care o sărută în taină cu buza arsă.

Şi astfel destinul Franţei ne apare din ce în ce mai tragic.

Nu se poate însă să sfârşească atât de nefolositor cocoşul galic.

Infrângerea se poate nă fi venit tocmai la timp. Istoria ne spune că nu se poate ca Franţa să piară.

Ar fi un spectacol tânguitor, un popor care şi-a pierdut sufletul, un popor care altădată a dat semnalul unei înoiri a spiritului, premergătoare adevăratei înoiri de azi.

Revoluţia Spirituală legionară e în plin proces de realizare.

Prof. I. Găvănescu

Ar fi tragic, căci Franţa trebue să dovedească cât mai curând că ea are un tineret, un tineret al vremurilor noastre care să preia în mâini făclia victoriei.

Trebue să dovedească acest lucru — cât mai curând. Căci de nu, va pieri.

Dinu Stegărescu

Serviciul Propagandei Legionar

Nu cunosc personal pe Horia Cosmovici ci numai din procesul Căpitanului şi acum de curând am aflat că este conducătorul propagandei legionare. Ştiu bine, din felul cum se manifestă legionarul, că Horia Cosmovici este un modest, este chiar modestia legionară încarnată. Să nu se supere Conducătorul propagandei legionare scrise şi verbale, dacă îi fac în această revistă, elogiul modestiei.

Horia Cosmovici este crescut deantregul la şcoala Căpitanului. E sobru, e clar şi precis, şi mai cu seamă vorbeşte şi scrie româneşte. Mă reped chiar mânueşte cu artă limba română. Ceeace e caracteristic la Horia Cosmovici este faptul că simte ceeace gândeşte şi în raţiunea frazelor sale e multă, foarte multă iubire. Vorbeşte puţin, respectă cu evlavie, legea tăcerii, şi înfăptueşte masic poruncile legionare.

Fii om, fii drept şi recunoaşte că pe deasupra ambiţiilor şi intrigilor şi urilor, este Patria, este veşnicia Neamului, şi că acolo trebue să ne întâlnim întotdeauna, chiar dacă nu ne înţelegem de fiecare dată.

GENERALUL

Desigur că, mişcarea legionară are nevoe să fie înţeleasă pentru a pătrunde în opinia publică, dar această înţelegere este mai mult sentiment decât raţiune.

E vorba prin urmare de inteligenţa inimii şi prea puţin de inteligenţa creerului. Mişcarea legionară se trăeşte şi nu este altceva decât de o mărturisire de credinţă. E o confesiune. Ea e drama sufletului românesc şi evadarea în desăvârşire, în sublim. Legiunea vine din adâncurile mistice ale autohtonului în coloană de marş, în cămaşă verde şi merge către Dumnezeu. E permanentă ca timpul şi nu îmbătrâneşte niciodată. E adevărat că mişcarea, e neamul în mişcare, este dinamic tuturor, generaţiilor româneşti.

Dă-ţi seama că nu ne cârmueşte nici vanitatea, nici interesul, nici intriga; că le dispreţuim pe toate. Şi că singura noastră bucurie şi singura noastră vanitate este Ţara, este Neamul şi veşnicia românească.

GENERALUL

Vine din trecut, construeşti în prezent pentru viitor. Şi totuşi cu aşa dimensiuni spirituale, legiunea este modestă. Horia Cosmovici a îmbrăcat această armură a severităţii. Se aşează deoacurmezişul unei probleme şi-i despică fondul cu lamele sufletului.

Graniţele unui Neam se zidesc întâi în suflete şi mor tot în suflete, atunci când un popor nu ştie să le cinstească în inima fiecăruia.

Unitatea şi forţa Neamului aduc plinătatea drepturilor.

GENERALUL

Desbaterile din procesul Căpitanului, precum şi conferinţele ţinute în România Legionară, sunt exemple tipice că Horia Cosmovici iubeşte pătimaş adevărul creştinesc şi românesc. Are vederi sănătoase şi înalte. Propaganda legionară are nevoe de exponenţi oratori şi mai cu seamă de oratoria faptei. Serviciul de propagandă şi Colportaj are o grea misiune, aceea de a lămuri coordonatele revoluţiei legionare. De a fixa în popor şi în omenire poziţia României Noi.

Scuturaţi frunţile de neliniştea; pregătiţi piepturile de jertfă; întăriţi inimile de credinţă.

Ţara are nevoie de toate sufletele, de toate braţele, de toate puterile.

Un an nou, cu faptă nouă

GENERALUL

Intr'adevăr au apărut de sub teascuri o mulţime de cărţi. In fruntea lor stă evanghelia neamului românesc, cartea lui Corneliu Codreanu, „Pentru legionari". Comandanţii legionari căzuţi pe câmpul de onoare ale prigoanei îşi au majoritatea, gândul încrustat în fila istoriei noastre naţionale. Credinţa lor fanatică şi mai cu seamă viziunea lor românească se mărturiseşte astăzi în spiritul public, oficial. Falanga Arhanghelilor dacă şi-a spus cuvântul pe şantiere, în tabere, în închisori, verbal, îl spune azi în scris. S'a început ofensiva mişcării pe tărâm cultural.

Horia Cosmovici a pornit la această ofensivă. Iată s'au deschis cursurile universităţii libere de ziaristică. S'au precizat punctele ce trebuesc cucerite şi mai ales s'a stabilit menirea scrisului cotidian. Să se scrie precis, să se scrie cu suflet şi româneşte.

Horia Cosmovici a ţinut prelegerea de deschidere. Găseşti aici numai fraze, definiţii fără metafore, fără zurgălăi şi fără epitete ornante. Găseşti aici şi spiritul ştiinţific dar şi spiritul literar. E un stil nou aş putea spune, un stil Legionar.

Aici am vrut să ajung. Horia Cosmovici conturează stilul nou al mişcării legionare. E diametral opus stilului democratic. Simplitatea frazelor, tăria lor convingătoare precum şi armonia cuvintelor iată în ce constă stilul legionar.

Regimul conceput de Căpitan, aduce o nouă rânduială în toate domeniile de activitate. Venit acum la conducere caută aplicarea la teren. In domeniul conferinţelor şi în general al oratoriei, Horia Cosmovici înfăptueşte stilul legionar.

Şi tu, tânăr entusiast şi dornic de sacrificiu, care vrei cu deslănţuirea viforoasă a vârstei tale să spargi barierele şi să îneci în uitare şi blestem orice urmă din trecut, ia aminte că adevărata creaţie cere pregătire, suferinţă şi aşteptare, cere înfrăţire între generaţii, cere îndreptare prin înfăptuiri şi nu prin răzbunare. Şi dă-ne ascultarea ta credincioasă ca să-ţi ducem paşii pe drumul biruinţei.

GENERALUL

Leionarii în manifestarea vieţii lor, nu au avut timp să scrie şi să vorbească. Ei au zidit un suflet nou, au fost tot timpul pe redută, pe şantier, şi n'au avut vreme să viseze. Dacă s'a scris cumva, apoi s'a scris în goana condeiului, în închisoare, singurul refugiu unde puteau să gândească şi să se inspire. Ei n'au avut răgaz pentru literatură cu toate că au fost vădite talente legionare. Horia Cosmovici precizează talente legionare. Horia Cosmovici precizează coordonatele scrisului românesc. Realizează gândul Căpitanului: „In locul vorbăriei şi discursurilor lungi, lumea vrea frază scurtă, clară şi precisă, ca aceea a ostaşului" (cărticica Şefului de cuib p. 37).

Fără jertfa morţii, Mişcarea Legionară ar fi fost poate o simplă manifestare doctrinară, teoretică, sau o mişcare politică efemeră, n'ar fi fost o mişcare de REVOLUŢIE spirituală care construeşte cu elemente nepieritoare.

Prof. I. Găvănescul

Altă ce vrem să introducem noi în literatură şi cultură. Inlăturarea senzualului, superficialităţii şi desfrâului şi intronarea adevărului, clarităţii şi sobrietăţii. Abia suntem la început. Abia am pornit la drum. La sfârşit nu vom ajunge niciodată fiindcă mişcarea legionară nu are sfârşit. Ea crează şi crează realităţi eterne.

Horia Cosmovici a creat stilul legionar în vorbire. Iată elogiul modestiei sale.

Trăiască Legiunea şi Căpitanul.

Petre Paulescu

INŞTIINŢARE

Se face cunoscut prin prezenta că înştiinţarea din numărul de Crăciun al revistei noastre nu priveşte pe d. S. Ştefănescu dela ziarul „Universul", ci pe un alt domn S. Ştefănescu fost la ziarul „România" în serviciul administraţiei.

Cuvinte de veac nou

(Continuare din pag. I-a)

duhul lui Dumnezeu, iată noua îndrumare pe care o aducea Hristos lumii, din clipa în care steaua cea mare i-a străjuit la căpătâiu, în prea săraca iesle a micului Betleem.

Luminii de atunci, încovoiate numai deasupra pământului, ca o floare frântă de furtună, greu îi venea să se ridice către cer. Trebuia să picure ceva de sus, să-i dea vigoare, ca să poată privi încrezătoare spre înaltul cerurilor. Şi harul a început să picure de sus, în noaptea aceea mare şi luminată, când s'a despicat cerul.

Că trăim azi vremuri de adânci şi viforoase frământări, e adevărat. Că azi circulă ideile tot aşa de contradictoriu ca în cadrul imperiului roman, iarăşi e adevărat; mai mult încă, mijloacele tehnice de azi îngăduesc o rapiditate de circulaţie cum nimeni nu s'a gândit. Aceasta însă nu ne obligă să concludem că altă religie se va naşte că alt Hristos va apare în învolburare.

Crezând acestea anulăm eternitatea creştinismului şi divinitatea lui Hristos. Şi istoria ne arată ce nebunească şi zearbădă a fost lupta acelora cari s'au încercat să-l anuleze pe Hristos. S'a încercat Irod, s'au încercat împăraţii Romei trei secole, a încercat secolul XVIII, a încercat-o Marx, Lenin şi toţi jidanii şi jidoviţii împrăştiaţi în lume.

Maşina războiului a fost puternică, dar s'a uitat că e numai omenească şi omenescul niciodată nu va învinge spiritul, eternul.

Lumea actuală e sdruncinată de prea mulţi profeţi şi de prea multe altare internaţionaliste. In vârtejul satanic al acestor ideologii, lumea e asemenea unei navi care şi-a pierdut cârma. Şi salvarea nu poate veni nici din aşteptarea unei noui religii, nici a unui nou profet, ci din întoarcerea către Hristos, eternul cârmaciu al lumii.

In ce mare sdruncin sufletesc şi trupesc găseşte umilita dar înalta Intrupare divină, neamul românec, atât de creştin, de bun şi de drept în luna lui Undrea leat 1940!

Din cântecele copiilor daco-geţi, cari ne vor vesti Naşterea lui Hristos, Craii Răsăritului, păstorii, steaua cea mare şi nebunia lui Irod, vom desprinde mângâierile naţiei noastre. Numai nevinovăţia lor unită cu a tuturor celor ucişi mişelnic pentru dreptatea românească, va pune un balsam peste însângeratul rup şi suflet al Ţării în noaptea cea Sfântă a Intrupării.

Ingerii ne vor găsi plângând, dar ne vor arăta steaua cea frumoasă a creştinilor domni: Mircea cel Bătrân, Ştefan cel Mare, Mihai Viteazul... Steaua neamului românesc.

In anul dela Hristos 1940, România a fost umilită pentru păcatele ei.

In anul dela Hristos 1940, România creştină va învăţa din marea umilinţă a Intrupării că se va înălţa. Biserica Neamului va cânta împreună cu Ingerii: ...„pace pe pământ şi între oameni bună înţelegere".

Pr. Sandu Tudor

EUROPA NOUA

Nici ceaţa, nici furtunile nu opresc elanul aviaţiei germane, care zboară necontenit spre ţintele de războiu din Anglia.

ZBORUL la mari înălţimi

Rezultatele cercetărilor medicilor germani

Prof. dr. H. Strugbold, una dintre personalităţile de frunte ale aeronauticei germane, director al Institutului de cercetări medicale de pe lângă ministerul aerului, a declarat cele de mai jos într'un interview foarte interesant asupra „Zborului la mari înălţimi" o problemă de mare actualitate.

(ESS). — Zborul — aşa cum e practicat astăzi — n'ar fi fost cu putinţă dacă ştiinţa n'ar fi înlăturat dinainte anumite primejdii. Intocmai ca şi motorul, ca şi avionul, organismul omenesc, — cu aparatul său respirator, cu simţul echilibrului, cu sistemul nervos şi cu funcţiunile lui spirituale — este pus în faţa unor situaţii noui în cursul zborului la mari înălţimi.

In general fenomenele acestea au fost observate şi în cursul ascensiunilor pe munţi şi ele cresc proporţional cu înălţimea.

In primul rând, temperatura scade în timp ce cantitatea de oxigen se micşorează. Unei temperaturi la nivelul mării de plus 15 grade îi corespund, între şapte şi nouă mii de metri, temperaturi dela minus 30 la minus 45 grade, ele ating chiar minus 50 grade pe la 10.000 metri înălţime. Din cauza frigului, organismul are nevoie de mai mult oxigen, şi în acelaş timp creşte primejdia îngheţării corpului. Bine înţeles că ne putem apăra cu succes contra frigului.

Scăderea presiunii atmosferice pune probleme mai grele. La înălţimea de 5.500 metri presiunea atmosferică scade la un sfert. Gazele cuprinse în corpul omenesc se dilată din cauza scăderii presiunii exterioare şi de aceia se produc ruperi ale vaselor de sânge şi respiraţie este stânjenită. Apar dureri de cap, o senzaţie de apăsare, vâjâituri în urechi. Spre a evita toate aceste neplăceri se recomandă un control sever al alimentaţiei, îndepărtându-se mâncărurile care produc gaze şi băuturile.

Cea mai importantă problemă medicală este lipsa de oxigen. Ca să trăim avem nevoie de acest gaz, a cărui densitate scade odată cu înălţimea. Aerul este rezervorul nostru de oxigen, sângele nostru este organul care transportă oxigenul, iar actul respiraţiei asigură alimentarea cu oxigen a sângelui. Din toate aceste motive, lipsa de oxigen este cea mai mare piedică în zborul la mari înălţimi. Cum e rezolvată această problemă ?

S'a observat că la o ascensiune rapidă şi scurtă la înălţimea de 2—3000 metri, nu se produce nici o modificare simţitoare a respiraţiei. Dacă zburăm mai sus, atunci respiraţia şi circulaţia sângelui încep să fie puţin stânjenite. La înălţimea de 4000 metri însă, lipsa de oxigen e prea mare, funcţiunile organismului sunt stânjenite, întâiu auzul, apoi puterea de concentrare, iar mişcările încep să se încetinească. Apare după aceia o stare de moleşeală şi dorinţa de a dormi. Suntem atunci în „plafonul turburărilor", când facultăţile noastre se eclipsează şi se instalează boala înălţimilor.

Să urcăm totuşi şi mai sus. Respiraţia şi circulaţia funcţionează anormal, facultăţile intelectuale scad la zero. Mâinile încep să tremure şi sunt cuprinse de cârcei — semnalul de alarmă care anunţă atingerea „plafonului critic". Nu mai există decât o singură salvare: oxigen, o provizie de oxigen, cât mai repede ! Altfel ne pierdem cunoştinţa — sau, dacă oxigenul nu vine la timp, murim. Nu suntem născuţi ca să trăim la 10.000 metri înălţime. Dacă dăm organismului nostru oxigen, îndată ce atingem „plafonul turburărilor" nu mai avem să ne temem de boala înălţimilor *şi putem zbura fără primejdie până la înălţimea de 11.000 metri.*

Putem zbura şi mai sus, dar în acest caz alimentarea cu oxigen nu mai este de ajuns. E nevoie şi de altceva: *cabină etanşă cu mare presiune*. Mulţumită ei putem zbura fără primejdie — cel puţin din punct de vedere medical până la orice înălţime.

Să rămânem însă la înălţimile atinse până acum. Bine înţeles că ele ne mai pun destule probleme. Se spune adesea că alimentarea continuă cu oxigen „arde plămânii". Acuzaţia aceasta a fost examinată pe cale experimentală: doi colaboratori ai profesorului Strugbold *au rămas timp de trei zile şi trei nopţi într'o cabină plină cu oxigen la înălţimea de 9.000 metri, fără să sufere nimic*. Oxigenul nu este primejdios pentru sănătate — şi afară de aceasta nici un zburător nu petrece nici măcar o zi la înălţimea de 9.000 metri.

ABONAMENTE

Pe un an	150 lei
Instituţii publice şi particulare	2000 „

Valoarea cărţilor tipărite în Germania în anul 1939 e de 829 milioane mărci

Asociaţia librarilor germani a dat publicităţii prima statistică asupra producţiei germane de cărţi din anul 1939. Reiese din ea că în 1939 au apărut 20.378 cărţi cu un număr total de 189 milioane exemplare. Preţul mediu de vânzare fiind de 4.39 mărci volumul, înseamnă că preţul de librărie al întregii producţii e de 829 milioane mărci, în timp ce costul producţiei se cifrează la circa 500 milioane mărci. Aceste cifre arată însemnătatea industriei de editură în ansamblul economiei germane. Chiar dacă nu s'a vândut întreaga producţie într'un an, totuşi statistica aceasta dovedeşte marele interes al poporului german pentru hrana spirituală.

Expoziţia Hermann Göring în Kracovia

Fabricanţii germani au reuşit să confecţioneze încălţăminte exclusiv din lemn

La 25 grade sub zero deasupra oraşului Liverpool

(ESS). — O noapte înstelată învăluie în mantia ei câmpurile cufundate în tăcere. De pe un aerodrom din Franţa aparatele decolează unul câte unul, luând zborul spre Anglia. Escadrilă după escadrilă, grup după grup taie tăcerea nopţii, ridicându-se spre înălţimi cu ucigătoarea încărcătură. Cântecul motoarelor se aude în noapte. Echipajele bombardierelor stau gata la posturi. Este un ger de minus 25 grade.

La Southampton, avioanele schimbă direcţia şi se îndreaptă spre Nord. Englezii dorm de data aceasta. Numai ici şi colo câte un tun antiaerian trimete spre cer câte-un proectil, care se sparge, răspândind nouraşi albi. Vizibilitatea devine din ce în ce mai rea, norii coboară mai jos de linia de zbor a avioanelor şi învăluie în fumul lor câmpuri şi oraşe. Un incendiu uriaş biruie totuşi negurile. „Trebue să fie Manchester" spune trăgătorul nostru. „Manchester pe care ai noştri l'au bombardat acum două zile". Limbile de foc devin din ce în ce mai mari. Oraşul pare învăluit într'o manta roşie. Un minunat punct de reper pentru avioanele noastre. Totuş, obiectivul lor de astăzi este altul: Liverpool, cel mai important port al Angliei, trebue să suporte de data aceasta toată greutatea atacului german.

Exploziile din aer sunt un indiciu că primele aparate au ajuns deasupra oraşului. Aparatul nostru zboară acum la înălţimea normală pentru bombardament. Caporalul bombardier verifică încăodată dispozitivul pentru aruncat bombele, totul este în regulă. Trage de manivelă şi prima bombă se repede în jos. Altele urmează. După câteva secunde, se aprind jos o serie de luminiţe. Flacăra lor se măreşte din ce în ce, transformându-se într'o imensă torţă. Bombele, de toate calibrele, ating succesiv obiectivele fixate. Fabrici şi depozite se aprind unul câte unul. Loviturile nimerite în plin rănesc trupul celui mai puternic centru de aprovizionare al Angliei.

Artileria antiaeriană a devenit nervoasă. Toate ţevile tunurilor fac să răsune acelaş cântec. După ce şi-a lăsat toată încărcătura, pilotul face un viraj şi avionul mai zboară odată deasupra locului bombardat. Escadrilele pleacă acum, ele nici n'au ajuns încă la bazele lor când întâlnesc alte formaţiuni germane, care vor continua atacul. In clipa când aterizăm, o parte din personalul terestru se află la hangare pentru a pregăti alte aparate care vor decola imediat... Şi astfel inamicului nu i se dă nici măcar o clipă răgaz...

Un vas german trecând cu iscusinţă printre barajele de mine inamice

Propagandă de războiu

Războiul actual este al „armelor noui". Există însă o armă despre care nu s'a scris îndeajuns. Ea totuşi, ca soră bună, s'a uitat pe sine consacrându-se exclusiv celorlalte arme. Trăeşte în mijlocul surorilor ei şi înfruntă toate pericolele pentru ca cei de-acasă, lumea întreagă, să aibă o icoană fidelă a luptelor, metodelor întrebuinţate şi cadrului în care se desfăşoară viaţa soldatului din actualul războiu. Este vorba de companiile de propagandă din Armata germană, care grupează pe corespondenţii de războiu, şi simpli soldaţi ca oricare din camarazii lor.

Doi ostaşi dintr'o asemenea companie fuseseră repartizaţi unei unităţi de infanterie. Era în timpul marei ofensive din Vest. Compania pierduse o treime din efectiv în decursul unei săptămâni de lupte. Unsprezece oameni fuseseră ucişi, 32 erau răniţi, iar 7 erau daţi dispăruţi. Corespondentul trecu la mitraliera unei grupe, iar reporterul fotograf îşi puse mâna pe o puşcă. Ziua trăgea cu mitraliera iar seara, la lumina chioară a unei lămpi dela postul de comandă, corespondentul bătea la maşina de scris reportagii, descriind cum a decurs ziua de luptă şi cum s'au ilustrat camarazii. A sosit şi ziua atacului! Prin ploaia de gloanţe, ocrotit de norocul care-i apără pe viteji, corespondentul nostru, cu mitraliera în braţe alerga din salt în salt, până ce găsea un loc prielnic pentru tragere de unde „căţeaua" putea să latre în voie. Când atacul luă sfârşit şi ziua se încheiă cu o nouă victorie, în loc să beneficieze de odihna bine meritată, corespondentul de războiu aleargă din nou la maşina de scris... In tot acest timp, camaradul celălalt *prinsese* în obiectiv atâtea şi atâtea episoade ale bătăliei...

Datorită acestor oameni buni lumea cunoaşte acum nu numai fazele războiului, cu diferite momente tactice, ci însăşi etica luptei. De aceea se cade să le închinăm un gând soldaţilor din aceste companii de propagandă, anonimi cronicari ai războiului modern.

I. V. E.

San Marino declară războiu

(ESS.) — O telegramă anunţă că mica republică San Marino, care se află din 1915 în mod oficial în stare de războiu cu Germania, a decis să pună capăt acestei situaţii, pentru a putea declara războiu Angliei.

Aşa a fost mereu soarta republicei San Marino: să ia parte la războaiele marilor puteri şi să fie uitată atunci când se încheie pacea. Pe vremea războaielor napoleoniene, San Marino a fost aproape unicul stat italian, care şi-a putut menţine independenţa. Pe Napoleon l'a amuzat atât de mult statul acesta în miniatură, încât l-a poftit pe regenţi (sunt întotdeauna doi regenţi) să-şi extindă teritoriul republicii în dauna ţărilor vecine. Regenţii au fost însă destul de înţelepţi şi au spus „Nu". Au intrat totuşi în războiu alături de Napoleon, dar la congresul dela Viena, San Marino a fost uitat.

In războiul mondial, San Marino a făcut cauză comună cu Italia, trimiţând o armată de 950 de soldaţi, comandaţi de 390 ofiţeri, purtând uniforme strălucitoare. Armata aceasta s'a dus pe front. Un soldat a căzut. El este îngropat în piaţa din San Marino sub o lespede de marmoră. In faţa acestui monument în fiecare an, la 11 Noembrie, se organizează o serbare patriotică. După cum se întâmplase la Viena, San Marino a fost uitat şi la Versailles. Aceasta nu prea s'a băgat de seamă atâta timp cât Italia a rămas neutră în actualul conflict când însă ea a intrat în războiu, situaţia nu mai putea dăinui: San Marino să fie în stare de războiu cu puternicul prieten al Italiei şi să trăiască în pace cu duşmanii acesteia din urmă? Deaceea, deîndată ce au fost aleşi noui regenţi, aceştia — Frederico Cozi şi Salvatori Foschi — au decis să pună politica republicii în acord în politica Italiei.

In aceasta constă poate secretul independenţei republicei San Marino. Intreaga „ţară" este un munte şi un oraş, pe coasta orientală a Italiei, la circa 50 kilometri de Forli, oraşul natal al lui Mussolini. Statul, care se bucură de independenţă, întocmai ca şi Lichtenstein şi Monaco şi care are această independenţă de 600 de ani, numără 14.000 locuitori. In vechime, când Italia era divizată într'o sumă de regate, republici şi state autonome, San Marino a fost obiectul a numeroase atacuri şi asedii. N'a fost însă învins! După ce Casa de Savoya a adus sub sceptrul ei întreaga peninsulă, regenţii din San Marino au înţeles să se poarte astfel încât să nu provoace nemulţumiri la Roma. In timpurile mai noi, mica republică a încheiat şi un pact care a fost semnat la Quirinal.

Republica a fost întotdeauna un copil răsfăţat al tuturor oamenilor de stat italieni. In această privinţă nici Mussolini n'a constituit o excepţie. El a dispus să se construiască o cale ferată electrică, ce leagă coasta cu muntele. Trenuleţul merge chiar până în vârful muntelui.

San Marino are moneda ei proprie, iniţialele ei proprii pentru automobile şi o fabrică proprie de timbre. Timbrele de altfel alcătuiau cel mai serios venit al Statului. Constituţia este patriarhală, numai capii de familie având dreptul la vot. Regenţii sunt aleşi din 3 în 3 ani. Nimic nu ameninţă independenţa republicii. Având la spatele ei cei 125 de ani de războiu cu Suedia, n'a şovăit o clipă acum să declare războiu şi Angliei.

Imprimeriile „FRAŢIA ROMANEASCĂ" — Bucureşti, Str. Aristide Demetriad Nr. 2. — Telefon: 5.89.00